

opusdei.org

Výročie posviacky bazilík sv. Petra a sv. Pavla (18. novembra)

Rozjímanie na sviatok Výročia posviacky bazilík sv. Petra a sv. Pavla. Navrhované témy sú: Peter a Pavol, stĺpy viery; boli rozdielni, ale spájalo ich evanjelium; my sme živé kamene chrámu, ktorým je Cirkev.

18.11.2025

ŽIVOTY SVÄTÝCH Petra a Pavla sú prepojené ich láskou k Ježišovi

Kristovi a rovnakou evanjelizačnou horlivosťou. Hoci mali veľmi odlišný pôvod, temperament a vzdelanie, od Pánovho povolania venovali svoje najlepšie sily, aby po celom svete vydávali svedectvo o radosti, ktorú dostali, každý so svojím osobitným poslaním a štýlom: Peter ako hlava Cirkvi, Pavol ako apoštol národov.

Stretli sa v Jeruzaleme, keď Pavol navštívil apoštolov tri roky po ich obrátení (porov. Gal 1, 15-18). Tam spolu prežili len niekoľko dní. Je možné, že sa neskôr stretli v Ríme, keď bol Pavol uväznený v hlavnom meste ríše. Vieme, že obaja vydali svoje najväčšie svedectvo lásky ku Kristovi mučeníckou smrťou v tomto meste: Peter bol ukrižovaný, Pavol sťatý. Ich relikvie dnes odpočívajú vo večnom meste v bazilikách, ktoré sú im zasvätené. Je to zaznamenané okolo roku 200 vo svedectve rímskeho kňaza Gaia: „Môžem vám ukázať pozostatky apoštolov; či už

pôjdete do Vatikánu alebo na Via Ostiense, nájdete trofeje tých, ktorí založili túto Cirkev“[1].

Dnes uvažujeme o tom, čo môže Boh urobiť s tými, ktorí sa veľkoryso otvoria jeho pôsobeniu. „Odvahu! Ty... môžeš,“ napísal svätý Josemaría, „vidíš, čo Božia milosť urobila z Petra... spáča, zradcu a zbabelca... a z Pavla, nenávisťného a tvrdošijného prenasledovateľa?“[2]. „Kresťanská tradícia vždy považovala svätého Petra a svätého Pavla za nerozlučných: spolu vlastne predstavujú celé Kristovo evanjelium“[3]. Obaja sú základom Cirkvi, symbolmi jej jednoty a piliermi viery. Z tohto dôvodu Cirkev spojila v ten istý deň posvätenie rímskych bazilík svätého Petra a svätého Pavla, postavených na ich hrobách.

PRED PRIEČELÍM Baziliky svätého Petra stoja dve veľké sochy, ľahko rozpoznateľné podľa toho, čo držia v rukách: kľúče medzi Petrovými a meč medzi Pavlovými.

Symbol kľúčov – ktoré Peter dostáva od Krista – predstavuje jeho autoritu. Pán mu sľubuje, že ako verný správca jeho posolstva bude na ňom, aby otvoril dvere do nebeského kráľovstva (porov. Zjv 3, 7). Meč, ktorý Pavol nosí v rukách, je nástroj, ktorým bol zabitý. Pri čítaní jeho listov však zisťujeme, že obraz meča vyvoláva aj jeho evanjelizačné poslanie. Keď cíti, že sa blíži jeho smrť, píše svojmu učeníkovi Timotejovi: „Dobrý boj som bojoval“ (2 Tim 4, 7). Pavol bol nazvaný *trinástym* apoštolom, pretože hoci nepatril do skupiny Dvanástich, na ceste do Damasku ho povolal zmŕtvychvstalý Kristus.

Ľudsky boli veľmi rozdielni a v ich vzťahu pravdepodobne nechýbali nezhody. Tie však ani jednému z nich neboli prekážkou, aby ukázali „nový spôsob bratstva, prežívaného podľa evanjelia, autentický spôsob, ktorý im umožnila Kristova milosť pôsobiaca v nich“[4]. Svätý Josemaría to vyjadril takto: „Želal by som si — pomôž mi svojou modlitbou! — aby sme sa v svätej Cirkvi všetci pokladali za údy jedného tela, tak, ako nás prosí Apoštol; a aby sme naozaj, bez ľahostajnosti, prežívali radosti, strasti i rast našej Matky, jednej, svätej, katolíckej, apoštolskej a rímskej Cirkvi. — Kiež by sme žili vo vzájomnej jednote a v jednote všetkých s Kristom“[5].

ZASVÄTENÍM CHRÁMU bohoslužbe sa budova mení z obyčajného miesta na posvätný priestor, ktorého účelom

je vzdávať Bohu slávu. Ústrednou časťou obradu zasvätenia je posvätenie oltára, ktorý je úplne obnažený a v strede a na štyroch rohoch je pomazaný krizmou. Potom sa incenzuje a ozdobí oltárnymi plachtami, kvetmi, sviečkami a krížom. Celebrant so zapálenou sviecou v ruke vzýva „Kristovo svetlo“ rovnako ako počas Veľkonočnej vigílie.

Na spôsob chrámu sme boli všetci kresťania zasvätení Bohu v krste, boli sme pomazaní na prsiach svätou krizmou. Aj nám bola daná svieca, zapálená od plameňa veľkonočnej sviece, aby sme boli zdrojom svetla vo svete. Môžeme nadšene spolupracovať na budovaní Cirkvi, pretože sme „živými kameňmi“ (1 Pt 2, 5) tejto nadprirodzenej stavby. Títo dvaja svedkovia viery – sv. Peter a sv. Pavol – sú obdivuhodní ani nie tak preto, že majú jedinečné schopnosti, ale skôr preto, že jadrom ich príbehu

„je stretnutie s Kristom, ktoré zmenilo ich životy. Zažili lásku, ktorá ich uzdravila a oslobodila, a v dôsledku toho sa stali apoštolmi a služobníkmi oslobodenia pre iných“[6].

„Peter poznal Máriu osobne a v dialógu s ňou, najmä v dňoch pred Turícami (porov. Sk 1, 14), mohol prehĺbiť svoje poznanie Kristovho tajomstva. Pavol pri ohlasovaní naplnenia plánu spásy v *plnosti času* nezabudol pripomenúť ženu, z ktorej sa v čase narodil Boží Syn (porov. Gal 4, 4)“[7]. Prosíme Ju, aby sme podľa príkladu svätého Petra a Pavla prijali do svojho života dobrodružstvo budovania Cirkvi.

[1] Euzébius, *Cirkevné dejiny*, II, 25,7.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 483.

[3] Benedikt XVI, *Homília*, 29-VI-2012.

[4] *Ibid.*

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 630.

[6] František, *Homília*, 29-VI-2021.

[7] František, *Anjel Pána*, 29-VI-2015.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/vyrocie-posviacky-bazilik-
sv-petra-a-sv-pavla-18-novembra/](https://opusdei.org/sk-sk/article/vyrocie-posviacky-bazilik-sv-petra-a-sv-pavla-18-novembra/)
(12.04.2026)